

— Чуйшъ ли? Желѣзницата иде отъ Пловдивъ! Сега чакъ иде. Какво ми казваше ти, Драгое? Всички се послушаха въ пищенето.

— Да, желѣзницата е, забележи Драгой; азъ не знаяхъ положително, но заключихъ, че е дошла, отъ новитѣ, пловдивскитѣ вестници, които видѣхъ у Панаха.

— Сега да почакаме! — заповѣда майката. Пищенето сѣ тънко, слабо, се продължаваше; то идѣше отъ далеко, омаломощено, мязаше на звукъ, който издава свирката на локомотивъ, когато приближава станция; само че тоя звукъ се проточи повече отъ обикновено.

— Защо толкова дълго свири? питаха се. И баба Цвѣта е малко позачудена отъ това безкрайно пищене на желѣзницата.

Да не чувахте и вие, щѣхъ да кажа, че ухото ми пици, забележи тя.

Нѣколцина излѣзоха навънъ да разбератъ по-добре.

Навънъ се не чува нищо, казаха тѣ, като се върнаха.

— Каква е тази дяволия! Хванаха да се озѣртатъ.

Изведнажъ единъ гърмогласенъ смѣхъ изпълни стаята. Стоилъ показа на висящата ламба.

— Вижте, тя ни измами!

Тогава чакъ разбраха причината на пищенето: желѣзничния пискунъ билъ самия фитилъ на ламбата, който следваше да пѣе своята чудата пѣсенъ.

Цвѣта изгуби и последната искра надежда да види младия сабленосецъ и се намръщи. Вечерята се продължи обаче весела и шумна.